

že prodané jím auto, jež značně trpělo tím, že žalobkyně s ním stále jezdila a je přetěžovala a že její manžel několikrát je karamboval a opravy prováděl sám, ač není odborníkem, a neměl k tomu potřebné pomůcky, nelze v původním stavu vrátiti. Odvolací soud vzal sice na základě spisu a výsledků odvolacího jednání za prokázané, že auto bylo v době vynesení rozsudku první stolice ve stavu podstatně horším než v době prodeje a že oprava auta nyní je bezúčelná, takže uvedení v předešlý stav je nemožné, a zamítl proto žalobu. Zjištění to nemá však opory ve spisech, tím méně ve výsledcích jednání odvolacího, při němž zástupcové stran přednesli jen své spisy. Prvý soud zjistil jen, že žalobkyně po koupi auta prováděla na něm běžné opravy, zjistil dále cenu auta v době jeho prodeje, nezjistil však, že jeho stav v době rozsudku je horší než v době prodeje. Nezáleží na tom, že, jak se vyjádřili znalci, dnešní cena automobilu jest s ohledem na tržové poměry se starými vozy daleko nižší než v době prodeje. Znalci nevyslovili se vůbec o tom, zda a jaké zhoršení nastalo na autu po prodeji, zda zhoršení to má příčinu ve stáří a v jeho řádném upotřebení, či zaviněno-li žalobkyní. Okolnosti tyto — nikoliv dnešní poměry tržové se starými vozy — jsou pro posouzení případu směrodatné. Rozhodující je, zda stav auta a pokud zhoršen byl proti době, kdy bylo prodáno, zda zhoršení to je přirozeným následkem stáří auta a řádného jeho upotřebení, či zda na zhoršení tom a pokud má vinu žalobkyně a zda na základě vyšetřených takto okolností lze obnoviti původní stav auta. Při koupi věci k užítu jest vždy počítati s jistým upotřebením. Kupitel může samozřejmě učiniti náklady na věc a, i když ji přiměřeně upotřebuje — ovšem ne způsobem neobyčejným — nedoznává tím újmu na nároku podle § 934 obč. zák. Znalci mluví v posudku jen o poklesu cen auta se zřetelem k dnešním tržovým poměrům, nezmiňujíce se o tom, že rozdíl v ceně auta zaviněn byl upotřebením a jakým, a ani znalci a dle zjištění nižších soudů ani žádný ze svědků nemluví o tom, že auto v době vynesení rozsudku soudu první stolice bylo v horším stavu než v době prodeje. Bude proto na nižších soudech, které, vycházejíce z jiného právního názoru, neobíraly se uvedenými pro rozhodnutí sporu směrodatnými okolnostmi, by vhodným způsobem (případným výslechem důležitých svědků a stran nanejvýš též znalci) tyto okolnosti vyšetřily a zjistily.

Čís. 14061.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Žalobu o bezúčinnost nálezu rozhodců, na něž bylo rozhodování přeneseno kolektivní smlouvou, nelze podat u pracovního soudu.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1934, Rv II 643/34.)

Žalobě o bezúčinnost nálezu rozhodců pracovní soud vyhověl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

Důvody:

Žalobkyně domáhá se v projednávaném sporu bezúčinnosti nálezu rozhodců, na něž bylo rozhodování přeneseno kolektivní smlouvou mezi svazem polských potravních spolků a jednotným Svazem soukromých zaměstnanců. Tomuto nálezu, jímž byla žalobkyně odsouzena k náhradě škody 10.996 Kč, po odečtení složené kauce 5.461 Kč, k náhradě škody zbytku 5.535 Kč, odporuje z důvodů § 595 čís. 1 a 2 c. ř. s. Podle prvního odstavce § 596 c. ř. s. jest takovouto žalobu podati u soudu uvedeného v § 582 c. ř. s., t. j. u onoho soudu, který by byl pro spor příslušný, nebýti úmluvy o rozhodci. Že zákon má tu na mysli řádný soud (okresní nebo krajský) a nikoli mimořádný soud (pracovní soud), plyne z § 597 c. ř. s., ustanovujícího, že k žalobě o bezúčinnost rozhodčího nálezu má býti postupováno podle předpisů civilního řádu soudního. Toto ustanovení platí i pro nálezy rozhodců, na něž byly hromadnou (kolektivní) smlouvou přeneseny spory z pracovního nebo služebního poměru (§ 1 odst. (3) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.), jakž patrně z poslední věty třetího odstavce § 1 cit. zák. Zákon čís. 131/1931 sb. z. a n. ustanovuje sice v § 38, že rozhodnutím rozhodčích výborů živnostenských společenstev ve sporech náležejících k věcné příslušnosti pracovních soudů lze odporovati žalobou, pro niž je příslušným pracovní soud, v jehož obvodu má společenstvo sídlo. Z tohoto výjimečného ustanovení plyne, že, pokud jde o nálezy jiných rozhodčích soudů nebo rozhodců, jako v souzené věci, nelze žalobu o jejich bezúčinnost podati u pracovního soudu, nýbrž u řádného soudu věcně příslušného. Z toho, co dosud doličeno, vyplývá, že v souzeném případě bylo rozhodnuto o věci, která nenáleží před soud pracovní (§ 28 (1) čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.) a k této zmatečnosti bylo přihlédnuto z úřadu (§ 33 odst. (2) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., § 471 čís. 7, § 477 čís. 3 c. ř. s.).

Čís. 14062.

Vymáhající věřitel vedoucí neobmezeně exekuci na výživné, musí již v návrhu na povolení exekuce prokázati, že dlužník jest výdělků schopný a není nucen žíti z výživného, na které se vede exekuce.

Předpis čl. II. § 1 nařízení ze dne 30. listopadu 1917, čís. 461 ř. zák., nebyl dosud změněn, zejména ne zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

Obdobné použití zákonného ustanovení čl. VI. § 42 čís. 2 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., které platí jen pro Slovensko a Podkarpatskou Rus, není přípustné.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1934, R I 1498/34.)